

- 4 Czy dla ustalenia statusu pracownika w rozumieniu dyrektywy 2003/88/WE istotne jest to, że dany powód nie ma obowiązku świadczenia pracy wyłącznie na rzecz podmiotu uznawanego za pracodawcę, lecz może jednocześnie świadczyć podobne usługi na rzecz dowolnej osoby trzeciej, w tym bezpośrednich konkurentów podmiotu uznawanego za pracodawcę?
- 5 Czy dla ustalenia statusu pracownika w rozumieniu dyrektywy 2003/88/WE istotne jest to, że powód nie skorzystał z prawa do świadczenia podobnych usług na rzecz osób trzecich w sytuacji, gdy z prawa tego skorzystały inne podmioty zatrudnione zasadniczo na takich samych warunkach?
- 6 W jaki sposób do celów [art. 2 pkt 1] dyrektywy 2003/88/WE należy obliczać czas pracy pracownika w okolicznościach, w których dany powód nie ma obowiązku wykonywać pracy w ustalonych godzinach, lecz ma możliwość wyznaczenia godzin pracy w ramach określonych parametrów, na przykład między godziną 7.30 a godziną 21.00? W szczególności w jaki sposób należy obliczać czas pracy w sytuacji, gdy:
 - 6.1. dana osoba nie ma obowiązku wykonywania pracy wyłącznie na rzecz podmiotu uznawanego za pracodawcę w tych godzinach lub niektóre czynności wykonywane w tych godzinach (na przykład prowadzenie samochodu) mogą być korzystne zarówno dla podmiotu uznawanego za pracodawcę, jak i dla osoby trzeciej;
 - 6.2. pracownik ma dużą swobodę w wyborze sposobu wykonywania pracy, dzięki czemu może dostosować swój czas do własnych potrzeb, a nie tylko do interesów podmiotu uznawanego za pracodawcę.

(¹) Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 24 września 2019 r. – Novo Banco S.A./Junta de Andalucía

(Sprawa C-712/19)

(2019/C 423/31)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Novo Banco S.A.

Druga strona postępowania: Junta de Andalucía

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 49, 56 i 63 TFUE, które gwarantują, odpowiednio, swobodę przedsiębiorczości, swobodę świadczenia usług i swobodny przepływ kapitału, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie w szczególności systemowi odliczeń podatkowych takiemu jak system przewidziany w zakresie podatku od depozytów w art. 6 ust. 7 pkt 2 i 3 andaluzyjskiej Ley 11/2010, de 3 de diciembre, de medidas fiscales para la reducción del déficit público y para la sostenibilidad (ustawy 11/2010 z dnia 3 grudnia 2010 r. o środkach fiskalnych służących zmniejszeniu deficytu publicznego i zapewnieniu stabilności budżetowej)?

- 2) Czy PODATEK OD DEPOZYTÓW POBIERANY OD INSTYTUCJI KREDYTOWYCH W ANDALUZJI (podatek od depozytów) należy uznać za podatek pośredni, mimo że art. 6 ust. 2 andaluzyjskiej ustawy 11/2010 nadaje mu charakter podatku bezpośredniego, a jeżeli tak, czy w świetle art. 401 i art. 135 ust. 1 lit. d) dyrektywy VAT ⁽¹⁾ jego istnienie i wymagalność są zgodne z VAT?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil no 2 de Madrid (Hiszpania) w dniu 26 września 2019 r. – ZA i in./Repsol Comercial de Productos Petrolíferos SA

(Sprawa C-716/19)

(2019/C 423/32)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Mercantil n° 2 de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: ZA, AZ, BX, CV, DU, ET

Strona pozwana: Repsol Comercial de Productos Petrolíferos SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle rozporządzenia (WE) nr 1/2003 ⁽¹⁾ można uznać, że okoliczności faktyczne będące przedmiotem dochodzenia i uznane za udowodnione w decyzji wydanej przez krajowy organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego UE – gdy organ ten działa na podstawie art. 101 TFUE i 102 TFUE w ramach zadań powierzonych mu na mocy wspomnianego rozporządzenia oraz zawiadomienia w sprawie współpracy pomiędzy Komisją i sądami państw członkowskich UE, a także obwieszczenia Komisji w sprawie współpracy w ramach sieci organów ochrony konkurencji (2004/C 101/03) z dnia 27 kwietnia 2004 r. –, która to decyzja została następnie utrzymana w mocy i stała się ostateczna w wyniku orzeczenia sądu wyższej instancji, mają pełną moc dowodową i wywołują skutek warunkujący lub przesądzający (wiązący) dla rozstrzygnięcia przez inny sąd w kolejnych sprawach dotyczących tych samych okoliczności faktycznych?
- 2) Czy w przypadku, gdy krajowy organ ochrony konkurencji rozstrzyga w przedmiocie istnienia naruszenia w odniesieniu do sieci porozumień, należy uznać, o ile podmiot dopuszczający się naruszenia nie przedstawi dowodu przeciwnego, że treść tego rozstrzygnięcia dotyczy wszystkich porozumień wchodzących w skład tej sieci? Innymi słowy, czy rozstrzygnięcia dotyczące sieci porozumień prowadzą do odwrócenia ciężaru dowodu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).